

Omdat de ruimte op het online formulier te klein was, heb ik mijn tekst in een document gezet en hier toegevoegd.

Ik deel deze inzichten vanuit persoonlijke en professionele ervaring waarbij ik veel vrienden heb die sekswerker zijn (geweest), binnen en buiten Nederland, migrant en 'autochtoon' en ook veel heb gewerkt (en nog steeds) met sekswerkers in binnen en buitenland. Veel van hen zijn vrouw, maar sommige zijn man of trans of anders. Sommige zijn hetero, andere homo. Sommige hebben vooral mannelijke klanten, anderen juist niet. Sommigen zijn survivors van mensenhandel. Soms zijn ze daarna in een andere sector gaan werken, soms zijn ze gaan/blijven sekswerken. Veel hebben (seksueel of ander) geweld meegemaakt, maar lang niet altijd gerelateerd aan hun werk. Allemaal willen ze af van het stigma tegen sekswerkers, af van het idee dat ze slachtoffer zijn, en willen ze dat sekswerk beter erkend wordt als werk net als ander werk. Zodat ze beter aan de bel kunnen trekken als er iets mis is bij hunzelf of een collega. De WRS staat haaks op de wensen van de meeste sekswerkers, en van mensen die staan voor mensenrechten.

Sekswerk is werk. Het is dan ook logisch en belangrijk om het te regelen vanuit arbeidsrecht, niet vanuit strafrecht en niet vanuit het Ministerie van Justitie en Veiligheid. Ook de ILO (International Labour Organisation) beveelt aan dat sekswerk vanuit arbeidswetgeving moet worden gezien, en er moet worden toegezien op 'decent work' condities. Natuurlijk zijn er regels en betaal je belasting (net als nu al), net zoals bij ander werk, maar dat regel je vanuit arbeidsrecht. Mensen bestraffen met torenhoge boetes terwijl ze gewoon werk doen maar zonder zich volledig aan de regels te houden (een vergunning die niemand helpt en alleen maar risico's met zich meebrengt) werkt averechts en is buitenproportioneel. Een verhoogde minimumleeftijd instellen van 21 jaar slaat helemaal nergens op. Als ik op mijn 17e of 18e al het leger in mag, waarom dan geen vrijwillige seksuele diensten bieden vanaf 18 jaar?

En wat betreft het tegengaan van geweld, misbruik en mensenhandel: hierover bestaat al wetgeving en dit valt idd wel onder het Ministerie van Justitie en Veiligheid. Natuurlijk is dat belangrijk en moet daar actie op worden genomen. Er zijn volop voorbeelden van sekswerkers en bordeelhouders die aan de bel hebben getrokken wanneer er misstanden waren, maar waar de politie nooit actie op heeft ondernomen. Dat is niet acceptabel en heeft grote gevolgen. Zorg dat we allemaal weer vertrouwen kunnen hebben in de politie en andere hulpverleners en beschermers. Als deze wetten niet voldoen, doe dan onderzoek waarom, wat daaraan moet gebeuren, en pak die wetten, regels en implementatie dan aan.

Zorg tegelijk ook dat de gesubsidieerde hulpverlening die zich richt op sekswerkers van hoge kwaliteit is en dan deze niet mag gebeuren vanuit een beginsel waarin sekswerk niet eens wordt erkend als werk. Dit werkt tegendraads en stigma bevorderend. Er is de afgelopen tijd al heel wat kritiek geweest op sommige vormen van hulpverlening voor sekswerkers, maar er zijn ook volop good practices in Nederland op dit gebied. Zorg dat het betrekken van

sekswerkers hierbij verplicht is, net als cliëntenraden bij andere zorginstellingen, om er zeker van te zijn dat de bejegening en hulpverlening acceptabel en effectief is.

Om sekswerkers de mogelijkheid te geven ook te kunnen veranderen van werk - om welke reden dan ook - is het verder cruciaal om stigma tegen sekswerkers aan te pakken en - aangezien het wel een tijdje zal duren voordat sekswerk stigma vrij is - daarbij ook te zorgen dat er geen sekswerk register oid bestaat wat zeker tegen sekswerkers zal werken bij hun eventuele alternatieve toekomstmogelijkheden.

En van groot belang is dat sekswerkers de mogelijkheid en steun krijgen om zichzelf te organiseren. Vakbonden in Nederland zijn nooit echt ondersteunend geweest voor deze sector dus hebben sekswekers zich regelmatig apart proberen te organiseren. Vroeger via de Rode Draad. Recentelijk vanuit Proud. En ook diverse lokale initiatieven die ook van groot belang kunnen zijn. Zelforganisatie is belangrijk omdat dat er voor zorgt dat de overheid (anderen) hierin een essentiële gesprekspartner heeft en een partner die kennis in huis heeft om de doelgroep ook daadwerkelijk te kunnen bereiken. Maar dan moeten er wel mogelijkheden zijn voor de doelgroep om zich te organiseren, met financiële middelen om dit mogelijk te maken. Neem Nieuw Zeeland als voorbeeld, waar sekswerk is gedecriminaliseerd en de sekswerkerorganisatie NZPC door de overheid gefinancierd wordt omdat ze cruciaal zijn en een belangrijke rol spelen in het goed kunnen maken en implementeren van relevant beleid en zorg. Nog betere wetgeving zien we in twee staten in Australië. Er is volop bewijs dat het erkennen van sekswerk als werk (dus vanuit arbeidsrecht bekeken) samen met het promoten van emancipatie en zelforganisatie van sekswerkers en tegengaan van stigma tegen sekswerkers de meest effectieve manier is om misstanden en mensenhandel tegen te gaan en hier op effectieve manier op te kunnen reageren.